

Sv. Vincent zo Zaragozy, diakon a mučeník

22. januára 2023 ✙ Svätec týždňa

Životopisné údaje

Vincent, jeden z najslávnejších mučeníkov Ježiša Krista, sa narodil v meste Zaragoza v Aragónsku (Španielsko).

Jeho zámožní rodičia mu poskytli to najlepšie vzdelanie, a on sa im za to odvdáčil dosahovaním vynikajúcich

výsledkov vo vede spasenia ako aj v umeniach svetských, zvlášť pod vedením biskupa Valeriána.

Šlachetný mladík sa však, nadaný všetkými dobrými vlastnosťami ducha a tela, odtiahol od sveta. Radosti a pôžitky života, hry a zábavy skazených druhov nemali naňho žiadny vplyv. Ešte ako mladý, lež bohatý na cnosti, obzvlášť pre hlbokú znalosť Sv. písma bol Vincent vysvätený za diakona biskupského chrámu. A o krátky čas ho biskup splnomocnil aj slovo Božie namiesto neho kázať. Vincent zastával tento úrad s najväčšou horlivosťou – mnoho blúdiacich cestou neviery, mnoho neveriacich priviedol svojím mocným slovom na cestu poznania pravdy a pravej cnosti.

Istý cirkevný otec prezýva mesto Zaragoza domovinou svätých a mučeníkov; pretože tu veriaci počas každého prenasledovania museli veľmi veľa trpieť. Prenasledovanie kresťanov, ktoré nastalo roku 303 za vlády cisára Diokleciána prinieslo mnohým kresťanom aj v Zaragoze príležitosť, ako preliať svoju krv za Spasiteľa. V dejinách španielskych mučeníkov známy miestodržiteľ Dacián dal pochytať všetkých biskupov a kňazov, a nútil ich obetovať falošným bohom. Medzi nimi boli aj Valerián a Vincent.

Sv. Vincent zo Zaragozy

zdroj: wikimedia commons

Dacián ich najprv nechal moriť hladom, potom ich prikázal priviesť pred svoju súdnu stolicu a takto sa k nim prihovoral: *«Odvolajte prísahu, vy Nazaretčania, obyčajov Ukrižovaného a obetujte bohom, ktorým sa klaňajú samotní cisári!»* Keďže biskup Valerián kvôli svojmu vysokému veku nedokázal zreteľne hovoriť, odpovedal namiesto neho Vincent: *«Ty, súc si kňazom smrti, klaniaš sa modlám z dreva a z kameňa, my sa však klaniame len Bohu života a svetla, Bohu jedine pravému a Jeho Synovi Ježišovi Kristovi. Vaši bohovia sú nehybní, nemí, hluchí a slepí, vytesaní z kameňa, alebo odliati z bronzu; vaši bohovia sú nečistí duchovia, ochrancovia zločinov a nepravostí, len nevedomý sa im klania.»*

Dacián, rímsky miestodržiteľ, si vypočul toto smelé vyznanie viery a odsúdil biskupa Valeriána do vyhnanstva, Vincenta však k tým najhroznejším mukám. Položili ho na škripec a nohy a ruky mu roztiahli takou silou, že sa jeho údy vyklúbili zo svojich kĺbov, a zároveň mu pritom boky trhali železnými hákmi. Keď sa ho kati pri tomto mučení posmešne pýtali, ako sa mu páči roztiahnutie údov, odpovedal im na ich prekvapenie s úsmevom: *«Dobre, lebo sa mi to stalo, čo som si žiadal.»*

Vincent trpel odvážne a neúnavne – zo svojej smelosti nič nestratil, no kati sa čoskoro unavili, až im ruky padli. Miestodržiteľ ich dal preto bičovať, aby ich tým k novej zúrivosti popudil. Ako vyhladovaná zver sa vrhli na svätého a trhali z neho mäso po kusoch. Mučeník však, naplnený nebeskou útechou, zvolal: *«Mýliš sa, ak sa domnievaš, že ma tým moríš, keď mučíš moje údy, ktoré beztak raz musia zhníť; telo, ktoré ty mučíš, je ako hlinená nádoba, ktorá sa skôr alebo neskôr rozbije: vo mne však žije iný, neviditeľný človek, ktorého sa netýkajú bolesti tela a ktorý sa ti posmieva, že ho nedokážeš dosiahnuť.»*

Sv. Vincent zo Zaragozy

zdroj: wikimedia commons

Keď miestodržiteľ videl, že takýmito mukami sv. Vincenta nedokáže donútiť zaprieť vieru, chcel ho prinútiť k tomu, aby vydal Sv. písmo k spáleniu. Mučeník, nadšený svätou horlivosťou, mu odpovedal: *«Oheň, ktorým chceš spáliť sväté knihy, Boh pre teba samého zapálil. Ó, bodaj by ti pozemský plameň pripomenul onen oheň, ktorým mestá Sodoma a Gomora boli zničené.»*

Dacián zbledol zlosťou nad zázračnou vytrvalosťou mučeníka a v zúrivosti ho nechal na žeravý rošt položiť a rozpustenou masťou natrieť, aby sa ho plameň tým viac chytal, a do rán mu dal nasypať soľ, aby mučený ešte väčšiu bolesť cítil. Ale to všetko bolo márne – svätý Vincent zostal verný svojmu Spasiteľovi. Tak ukrutník rozkázal, aby svätého vyznávača uvrhli do tmavého žalára a jeho potrhané telo na pichľavé črepy hodili. Tam mal svätec hladom a bolesťou zahynúť.

Ale, div Boží! Verný mučeník Pána zaspal sladko na svojom bolestnom lôžku tak, akoby odpočíval na mäkkých perinách; a anjeli k nemu zostúpili, oslobodili jeho nohy, na lôžko mu nakládli voňavého kvietia, a keď precitol, posilnili ho nebeským pokrmom a spievali s ním chválu a slávu Večnému. S úžasom videli strážcovia zlatú žiaru a počuli znieť spev mučeníkovým väzením – na túto žiaru a tento spev nikdy nezabudli.

Správa o tomto zázraku sa rýchlo rozniesla a ľud sa od všadiaľ hrnul, aby videl veľkého mučeníka a obdivoval ho. Boh však, ktorý svojho verného služobníka vyznamenal zázračným spôsobom už tu na zemi, ho krátko nato k sebe do neba povolal, aby mu korunu slávy na hlavu položil. To stalo sa 21. januára roku 304 alebo 305.

Daciánovi sa to však ešte stále málilo. Ten ukrutník dal mŕtvolu svätého muža vyhodiť na pole, aby tam slúžila dravým zverom a vtákom za pokrm. Zvery sa však ostýchali dotknúť tela svätca, ba jeden krkavec ho

dokonca aj pred lútym vlkom bránil. Hodili preto mŕtvolu do mora v koši, kamením zafažili – avšak kôš sa s kamením aj telom priplavil späť ku brehu. Nábožní kresťania vzali svätcovo telo a tajne ho pochovali. Neskôr vystavili na tom mieste kresťanskú kaplnku, potom veľkolepý kostol.

Sv. Vincent, mučeník

zdroj: flickr.com

Poučenie

Aké hrozné bolesti musel sv. Vincent vytrpieť! On ich však znášal trpezlivo, svoje oči obracal k nebesiam. Bolesti, choroby môžu tiež taký stupeň dosiahnuť, že v nich trpiaci mimovoľne vyslovujú hlasné ponosy. Nespravodlivé by bolo, takéto ponosy bez výnimky za netrpezlivosť považovať; ba bolo by to proti prirodzenosti a náboženstvu, bolo by to, ako bezcitnosť za cnosť vyvyšovať. Chorí sa smú ponosovať vo svojich bolestiach, nesmú byť však netrpezliví a svojimi výkrikmi reptať proti Pánu Bohu.

Drahý kresťan!, keď na teba dopustí Boh chorobu spojenú s nesmiernymi bolesťami, keď ti bude ťažko znášať trápenia choroby, rozpamätaj sa:

- 1) na sv. mučeníkov. Títo nikdy, ani pri pohľade na mučenícke nástroje nepovedali: toľké bolesti nie sme v stave vydržať. Oni sa nikdy nežalovali, lež podávali svoje telo úd za údom katom. Uprostred najväčších múk chválili a velebili Boha. A ktože im dodával toľko odvahy? Spasiteľ Ježiš Kristus, ktorý bol pri nich a trpel spolu s nimi. Ten istý Spasiteľ Ježiš Kristus, ktorý aj teraz všetkým ťažko chorým podáva svoju pomoc;
- 2) na to, že Boh človeku nikdy toľko nenakladá, koľko si on nakladá sám. Človek dokáže veľa, keď chce a keď ide o to, aby zadosťučinil svojim rozličným náklonnostiam a náruživostiam.

Alebo sú snáď práce, starosti a prebdené noci skupáňa a chlípника alebo pomstychtivca menej obtiažne a menšieho utrpenia, než bolesti zimničné? Keď teda náklonnosť a náruživosť dodávajú človeku toľkú silu, že aj najväčšie neresti ľahko znáša, malo by snáď náboženstvo, viera v pravého Boha a Jeho dobrotivú

Prozreteľnosť menej účinkovať na srdce človeka?

Modlitba

Ó Bože! ktorý si dal sv. Vincentovi dar svätej trpezlivosti, dopraj aj mne v chorobe a v trápeniach, v bolestných stratách a skúškach svätú trpezlivosť, aby som posilnený alebo polepšený zo skúšky utrpením vyšiel a prisľúbenú odplatu dosiahol. Amen

-mip-

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-vincent-zo-zaragozy-diakon-a-mucenik/>